Küçük Bal Possumu

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Bal Possumu

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük, güneşli bir bahçede, çiçeklerin esintide başlarını salladığı yerde küçük bir bal possumu yaşardı. Bir çocuğun parmağından büyük değildi; yumuşak, altın kahverengi tüyleri ve krem rengi bir karnı vardı. Uzun, sivri burnunun ucunda minik pembe bir burun, gözleri ise iri, yuvarlak ve koyuydu. Her sabah dallar boyunca koşturur, yudumlayacak tatlı bir şey arardı.

Bahçe rengârenkti. Kırmızı çiçekler, sarı çiçekler ve gökyüzü kadar mavi çiçekler vardı. Küçük bal possumu hepsini severdi. Uzun burnunu derinlere daldırır, tatlı nektarı diliyle yalardı. İnce kuyruğu güvende kalmak için bir dalın etrafına kıvrılırdı. Nektar, onun dünyadaki en sevdiği yiyecekti.

Parlak bir sabah, yakınlarda kanat çırpışları duyuldu. Bir bal yiyici yanındaki dala kondu. Serçe büyüklüğünde küçük bir ötücü kuştu; sırtı parlak zeytin yeşili, göğsü soluk gri-beyazdı. Kanadında parlak sarı bir leke ışıldıyordu ve uzun, kıvrık siyah gagası bir çiçeğe dalmıştı. "Günaydın!" diye cıvıldadı. "Tatlı nektar, değil mi?"

Küçük bal possumu bir yaprağın arkasından dışarı baktı. "Öyle," dedi yumuşak bir sesle. "Her gün kahvaltı için buraya gelirim." Bal yiyici başını yana eğdi ve ince, soluk bir halkayla çevrili koyu gözüyle ona baktı. "Ben de," dedi. "Bahçenin ucundaki uzun ağaçtan buraya uçarım. Çiçekler her zaman tatlılıkla dolu."

Bir süre yan yana yudumladılar ve çok güzeldi. Ama sonra küçük bal possumu endişelenmeye başladı. Çiçeklere, sonra bal yiyiciye baktı. "Sadece bu kadar çiçek var," dedi sessizce. "İkimiz de bütün nektarı içersek, ikimize de yeter mi?" Minik pembe burnu endişeyle seğirdi.

Bal yiyici yudumlamayı bıraktı ve düşündü. "Ben de bundan endişeleniyorum," dedi. "Bazı sabahlar çiçekler neredeyse boş oluyor ve daha fazlasını bulmak için uzun bir yol uçuyorum. Senin kahvaltını almak istemem, küçük dostum. Ama benim de kahvaltıya ihtiyacım var." Hızlı kanatlarını çırptı ve küçük bir kuş iç çekişiyle içini çekti.

Küçük bal possumu ince kuyruğunu dalın etrafına doladı ve derin derin düşündü. Sonra iri, yuvarlak gözleri parladı. "Ya daha çok çiçek yapsak?" dedi. "Ya tohumlar diksek, sulasak ve beklesek? O zaman herkese bol bol nektar olur!" Bal yiyici daha da yaklaştı. "Bu harika bir fikir," diye cıvıldadı. "Hadi bunu birlikte yapalım."

Böylece işe koyuldular. Bal yiyici uzaklara, her yere uçtu ve kıvrık siyah gagasıyla tohumlar topladı. Küçük bal possumu minik patileriyle yumuşak kahverengi toprakta küçücük delikler açtı. Her tohumu içine bıraktı ve toprağı bastırdı. "Bu senin için," dedi. "Bu benim için. Bu da uçup gelen aç bir konuk için."

Günler boyunca küçük bahçeleriyle ilgilendiler. Bal yiyici gagasında su getirdi, damla damla, bal possumu ise yabani otları temizledi. "Bu zor iş," diye soludu. "Ama güzel bir iş," dedi bal yiyici. Gölgede birlikte dinlendiler; bal possumu ona hikâyeler anlattı, o da ona küçük şarkılar söyledi.

Kısa süre sonra minik yeşil filizler topraktan başlarını çıkardı. Bal possumu sevinçle ciyakladı. "Bak! Büyüyorlar!" Her birini görmek için dallar boyunca koşturdu. Bal yiyici yukarıda kanat çırpıp yeşil yaprakların açılışını izledi. "Şimdi güneşe ihtiyaçları var," dedi. "Ve biraz sabra." Böylece beklediler, izlediler, suladılar ve biraz daha beklediler.

Sonra bir sabah bahçe tomurcuklarla doldu. Bal possumu bir renk patlamasıyla uyandı. Kırmızı çiçekler, sarı çiçekler ve gökyüzü kadar mavi çiçekler her yerde açıyordu. Tatlı kokuyu içine çekti ve minik burnu kıpırdadı. "Geldiler!" diye seslendi. "Çiçeklerimiz geldi!" Bal yiyici aşağı süzüldü ve birlikte çiçeklerin arasında dans ettiler.

Bal yiyici uzun, kıvrık gagasını büyük kırmızı bir çiçeğe daldırdı. "Mmm!" diye şakıdı. "Ne kadar çok nektar var!" Küçük bal possumu sarı bir çiçekten yudumladı ve yuvarlak, koyu gözleri kocaman açıldı. "Fazlasıyla yeter!" dedi. "Sana, bana ve her küçük konuğa fazlasıyla yeter." Hayatlarında tattıkları en tatlı kahvaltıyı paylaştılar.

Bahçeye başka canlılar da gelmeye başladı. Arılar vızıldadı, kelebekler süzüldü, küçük kuşlar dallar boyunca zıpladı. Herkes yudumlayacak tatlı bir şey buldu. "Görüyor musun," dedi küçük bal possumu, "bolca yaptığımızda herkese yer var." Bal yiyici başını salladı. "Paylaşmak en iyi o zaman işler," diye cıvıldadı, "başkalarını düşünüp herkese yetecek kadar diktiğimizde."

O günden sonra küçük bal possumu ile bal yiyici her sabah güzel bahçelerini paylaştılar. O kuyruğunu bir dala dolayıp nektarını yudumlardı, o da yanında çiçekten çiçeğe uçardı. "Günaydın, küçük dostum," diye şakırdı. "Günaydın," diye yanıtlardı o, "bugün bize bol bol var." Ve ikisi de çok mutluydu.

Yere yeni tohumlar düştüğünde, iki arkadaş onları da diktiler. Bahçelerinin her yıl daha büyük ve daha parlak olmasını istiyorlardı. "Daha fazlasını yapmaya devam edersek," dedi bal possumu, "her zaman yeterince olacak." Bal yiyici mutlu bir şarkı söyledi ve çiçekler esintide başlarını salladı. Küçük bahçe, herkes için tatlılık dolu bir yer olmuştu.

Böylece küçük bal possumu yumuşacık bir ders öğrendi. Paylaşmak, daha az almak demek değildir. Başkalarını düşünmek ve herkese bolca yetecek kadarını sağlamaktır. İyiliği birlikte ekersek, tıpkı çiçeklerle dolu bir bahçe gibi büyür de büyür. Ve bu, hepsinin en tatlısıdır.